

СТИЛИСТИКАТА - МОСТЪТ МЕЖДУ ЛИТЕРАТУРОВЕДИ И ЕЗИКОВЕДИ

Под този наслов се осъществи срещата с изтъкнатия български русист и специалист по стилистика доц. д-р Константин Г. Попов, организирана от Лингвистичния клуб "Проф. Борис Симеонов". На 10 ноември в Заседателната зала на Ректората студенти, докторанти и преподаватели дискутираха по актуални проблеми на стилистиката, която по думите на доц. Попов култивира "чувствителността към словото", поражда усет към "многообразието на думата и нейната многофункционалност".

Истина е, че извисеният дух не търпи суетата и отбягва всяка проява на показност; че сърцето на надарения духовно човек, който е развил в себе си способността да не се гордее заради уменията си на творец, е преизпълнено с доброта и желание да събира зрънца на знанието когато и където и да му попаднат те. Истина е и че пътят към нематериалното щастие е обичта, която даряваш на околните дори само с поглед.

Това почувствахме на срещата с доц. д-р Константин Попов. По повод на 80-годишния му юбилей той бе поканен да сподели дългогодишния си опит на учен и преподавател. Освен студенти и докторанти присъстваха и приятели на юбиляра и клуба, като доц. д-р Пеньо Пенев, проф. д-р Асен Каргалов, доц. д-р Жоржета Чолакова, доц. д-р Спаска Злачева, гл. ас. д-р Красимира Чакърва, гл. ас. д-р Кръстина Арбова, гл. ас. Иванка Гайдаджиева и др. Специален участник в дискусиата бе и доц. д-р Галина В. Крилова, преподавател по български език в Санктпетербургския държавен университет и почетен доктор на Пловдивския университет "Паисий Хилендарски".

Очарованието идваше не само от онова, което гостът разказа, а и от начина, по който успя да накара хора с 50-60 години по-млади от него да го слушат с нескрит интерес. Изглежда, човекът с много опит и знания не само в областта, в която работи, но най-вече в общуването с другия, без осо-

бено затруднение успява да извади неопитния от летаргията на незнанието и да го подтикне към собствени разсъждения за мъдростта и силата на духа. Нека не остава впечатлението, че целта ми е да правя апология на Константин Попов, но не бих могъл да избег-

ми за жените (след което нена трапчиво и умело изрази възхищението си от тях), да разкаже някой анекдот, хрумнал му по повод на разговора.

Интерес за всички - убеден съм в това - представляваха двата плика "фишове", както той сам ги нарече, с негови фрагменти и дневникът му, 13-ти поред от студентските му години насам, които още в началото на срещата предостави на вниманието ни. Вътре можеха да се намерят както размисли за това, що е структура на художествения текст, така и портретни описания на състуденти на автора и

ледователят и творецът на художествено слово и всеки от тях неотстъпно пази мястото си в душата му. Обсъдиха се стилистични специфики в произведенията на наши класици. Разбрахме, че художественият текст, писан в по-далечно време, е по-податлив на критична острота. С основание може да се отбележи: мостът между езика и литературата беше положен и... остава да вървим по него.

Не липсваше и инструменталният акомпанимент, нещо повече - китаристът Кристиан Тодоров бе композирал музиката си специално за текста и това изненада много приятно всички присъстващи.

В края на срещата членовете на Лингвистичния клуб поднесоха на юбиляра скромни подарък и букет прекрасни есенни цветя. Жестът развълнува доц. Попов и дори след официалното закриване на дискусиата той продължи да беседва с присъстващите. Задоволството му пролича и в думите, които написа в почетната книга на клуба - толкова откровени, колкото и приятелската му усмивка: "Много съм развълнуван и трогнат от сърдечния прием, който ми оказа Лингвистичният клуб на ПУ. За мен беше голяма радост да се срещна със студентите и с техния ръководител д-р Красимира Чакърва (...) Желяз ви крепко здраве и много щастливи творчески и лични успехи"

"Продължавам да гледам напред" бяха най-силните думи на нашия гост, изказани минути по-рано и забравими в контекста на повода за тази среща.

Здравко МИНЧЕВ
Лингвистичен клуб
"Проф. Борис Симеонов"

Работен момент от срещата между студенти от Лингвистичния клуб и доц. Константин Попов

на емоционалния тон, след като присъствах на такова събиране: не знаех нищо за този човек, освен че бях чел една книжка по стилистика, която той е издал преди почти 30 години. Успях да се уверя обаче и в друго - че личното присъствие нерядко е силен аргумент в подкрепа на способностите: той говори за наука, за изкуство, за срещите си с изтъкнати наши и чужди творци, осъществени преди десетилетия, за отношенията си с останалите учени от неговия ранг, за опита си със студентите. В същото време не пропусна да подхвърли една-две пиперливи ду-

весели каламбури от редки и непознати диалектни и жаргонни думи.

Трогателен бе и моментът, когато пред нас с папка в ръка излезе докторантът по старобългарска литература и наша колега от клуба Данка Иванова и със силно, но сдържано вълнение прочете фрагмент от есето на Константин Попов "Върбата от Лодз", покоряващо с вълненията на един млад дух, който трупа съзерцателен опит и успява да превърне това "натрупване" в естетическо преживяване. За участниците в дискусиата стана ясно, че у нашия гост "се борят" из-